

**OP HET
BANKJE**

OP HET BANKJE

In mei 2023 kwam er een idee voor een bankjesproject in de wijk Zesgehuchten. De wens was om een mooie wandelroute te ontwikkelen van “kern tot kern” en te voorzien van een aantal bankjes.

In het afgelopen jaar hebben we een oproep gedaan waarbij we op zoek waren naar mooie herinneringen, verhalen, anekdotes uit deze wijk. Deze verhalen hebben we vertaald in een aantal quotes die vervolgens zijn verwerkt op de bankjes.

U kunt op deze bankjes gaan zitten, de quotes lezen en de zes verhalen lezen in dit boekwerkje. De verhalen zijn verteld door een aantal volwassenen en kinderen die in deze wijk wonen. Kinderen van groep 8 van basisschool Sint Jozef hebben bij elk verhaal een prachtige tekening gemaakt!!

Naast dit boekwerkje zijn de verhalen ook te beluisteren in een podcastserie. Via een QR- code die u scant met uw telefoon kunt u de verhalen beluisteren.

Gaat u er nu maar eens lekker voor zitten! Zit u goed, geniet u van het uitzicht? Wij hopen dat u geniet van de verhalen en de prachtige tekeningen.

Wij wensen u veel leesplezier.

Dit project is in samenwerking met Gemeente Geldrop-Mierlo, Belangenvereniging Zesgehuchten, Lunet De Schildknaap, Vitalis de Paladijn, Wooninc. De Jonkvrouw, LEV groep jongerenwerk, leerkracht en kinderen van groep 8 van basisschool Sint Jozef.

Graag wil ik alle betrokkenen heel hartelijk danken voor de fijne samenwerking en medewerking aan dit project.

Marian Bertens, Verbinder welzijn Wooninc. De Jonkvrouw
Geldrop, 25 mei 2024

HET VERHAAL VAN ANTON

Sterrenslag noemt hij een verbroederingsfeest. Zo zijn er mensen die als kind meededen en daarna zijn gaan studeren, ergens ver weg van Zesgehuchten. Soms blijven ze daar na hun studie wonen. Toch komen ze dan bij Sterrenslag terug, soms zelfs met hun eigen kinderen, om mee te doen.

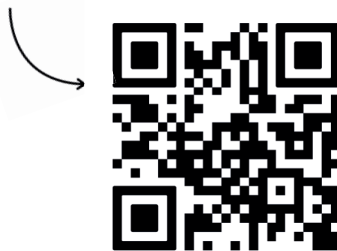
Ooit is hij ermee begonnen, toen Sterrenslag nog op televisie kwam. Begin jaren tachtig. De kerk was toen pas gerestaureerd en daarvoor moest er een feest komen. Hij noemt dat iets typisch Zesgehuchten: Als er een feest werd georganiseerd, dan kwamen alle verenigingen bij elkaar. De harmonie, het koor en het gilde, noem maar op. Sterrenslag was in die tijd erg populair, dus ze besloten dat te organiseren, voor de jeugd. Iedereen was enthousiast.

Een jaar of twee later hebben ze het nog een keer georganiseerd, volwassenen mochten toen ook meedoen. Ze hadden net een ploeg te weinig, maar lieten het toch doorgaan. 'Als we het nog een keer doen en het is weer zo,' zegt Anton, 'dan stoppen we ermee.' Zo ver kwam het niet. Er kwamen steeds meer ploegen bij. Nu zitten ze aan maximaal 80 ploegen.

Ondertussen wordt het al 40 jaar georganiseerd. Toen ze begonnen met Sterrenslag mochten Antons kinderen niet meedoen, omdat die te jong waren. Echt stoppen met Sterrenslag zal na al die tijd niet lukken, hij blijft op de achtergrond aanwezig. Doet dingen die hij leuk vindt. Maar zal naar eigen zeggen 'niet meer zo overal in douwen en trekken en de vinger aan de pols houden'. In die 40 jaar zijn de tijden natuurlijk veranderd, vertelt Anton. Vroeger was er heel veel aandacht voor de spelen, maar tegenwoordig gaat het heel veel over veiligheid, regels en vergunningen. Iedere keer als er in Nederland iets gebeurt, een of ander ongeluk, dan weet hij dat dat weerslag gaat hebben en dat het hen geld gaat kosten. 'Toen die man in 2010 heel hard schreeuwde tijdens de dodenherdenking in Amsterdam, moest alles afgezet worden. Toen was de vraag, kan dat bij jullie ook gebeuren?' Sinds een tijdje woont Anton in Geldrop. Dat is best vreemd, zegt hij, om na zo'n lange tijd buiten Zesgehuchten te gaan wonen. 'Maar we zitten er goed.'

**“Sterrenslag als verbroederingsfeest;
kinderen groeien, gaan studeren, komen terug, doen
weer mee, krijgen kinderen en de cirkel begint
opnieuw.”**

Luister het verhaal van Anton via de QR code

HET VERHAAL VAN CEES

Cees is geboren op Zesgehuchten op 11 april 1938, voor de oorlog, in een gezin van negen kinderen. Er was één zinken badkuip voor alle kinderen, er was één stopcontact voor het hele huis. In heel de buurt woonden grote gezinnen. Oorlogskinderen, noemt Cees hen, er was helemaal niets. Ze maakten zelf speelgoed: schietgeweertjes met de elastiek van fietsbanden. Alleen de radio was er, om iets mee te krijgen van de buitenwereld. Eigenlijk was er niks en toch, zegt Cees, waren ze rijk. Ideeën waren er genoeg. In de boerderijen tegenover hen zaten Duitsers. Dat waren allemaal fijne jongens, vertelt Cees, want zij waren kinderen en kregen daarom allerlei dingen van die jongens. Nadat ze bevrijd werden in september 1944, kwamen de Engelsen, in december 1944. Op 17 december begon het Ardennenoffensief. Dat was voor het gezin van Cees een grote ramp, want er kwamen vliegtuigen over die splinterbommen gooiden. Zijn broertje, opa en de vriend van zijn buurmeisje werden dodelijk geraakt. Zijn zusje was zwaar gewond, maar is op providentie gered door een Engelse hersenspecialist, die toevallig daar was. Met hem heeft Cees nog altijd contact. 'Maar als je het zo vertelt,' zegt hij, 'Zesgehuchten lijkt zo'n prachtige plek, heel rustig, allemaal samen. En dan boem, in één keer. En je moet beseffen, toen waren we al drie maanden bevrijd. We waren 18 september bevrijd en 17 december gebeurde dat.' De gemeenschap van Zesgehuchten ging er heel warm mee om. Het was de week voor kerstmis, de pastoor had het erg mooi aangepakt, vindt Cees. Iedereen verwerkte het samen. 'Dat voel ik nou nog, terwijl ik toen zeven jaar was,' zucht Cees, 'ja, dat ga ik nooit begrijpen.'

Zestig jaar geleden trouwde hij met een meisje uit de buurt, Toos Kees. De dochter van Bakker Kees, tegenover de kerk. Hij vond haar altijd al een heel leuk meisje, maar zij vond hem niet even leuk, tenminste, dat dacht hij. 'Toen ging het uit met haar vriendje. Toevallig kwam ik daar aangelopen, het was 's avonds uitgegaan, en ik kwam zondagsmorgen aangelopen,' lacht Cees, 'Ik zei goeiedag meisje en toen begon ze te huilen. En zo is dat zachtjes aan goed gekomen.' Cees lacht luid. Hij was er op het juiste moment. Uiteindelijk trouwden ze. Omdat zijn vrouw Kees met de achternaam heette en hij met de voornaam, noemde men hen de Keesjes als ze door de straat liepen. Al zestig jaar lopen de Keesjes samen door Zesgehuchten.

Hij volgde zijn vader op en zijn zoon hem. 'Toen ik uit militaire dienst kwam, ben ik bij de vrijwilliger brandweer gegaan. Daarmee heb ik mijn vader opgevolgd, want hij heeft de brandweer van Geldrop in 1925 mee opgericht. Ook nam ik het schilderbedrijf van mijn vader over en mijn zoon van mij. Mijn grootvader was trouwens óók schilder, die heeft het gemeentehuis nog geschilderd. Op een gegeven moment zei mijn zoon dat hij het bedrijf wilde verkopen en dat hij zijn hobby ging uitoefenen. Duiken. Bij de vrijwillige brandweer was ik duiker. Zo hebben we allemaal wat van elkaar overgeërfd.'

Daarnaast is hij in het kerkbestuur terechtgekomen, want de kerk moest gerestaureerd worden. Hij woonde er toen tegenover toen en aangezien zijn vak schilder was, kwamen ze hem vragen of hij in het bestuurd wilde. Toen heeft hij de kerk volledig gerestaureerd. Elf jaar hebben ze erover gedaan. Cees schilderde 900 vierkante meter met een penseel, werkte met sjablonen en bladgoud. Zijn vader maakte het nog mee dat hij de kerk restaureerde, dat vond hij prachtig. 'Hij heeft niet gezien dat het voltooid was, toen was hij overleden.'

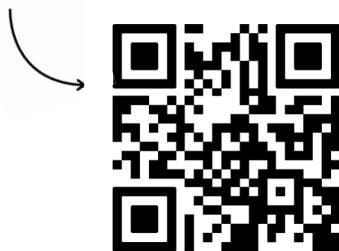
Vroeger was iedereen in Zesgehuchten bij een vereniging. Zelf was hij saxofonist bij het muziekkorps van Zesgehuchten, bij het koor was hij bariton. Hij herinnert zich dat toen de harmonie 40 jaar bestond, heel Zesgehuchten erbij betrokken was. Er werd een heel grote tent gezet, iedere straat deed iets. Er werd een paard en wagen gehuurd, er was een optocht. Cees: 'Ik heb nog foto's, van de mensen, allemaal aan de koffie in die grote tent. Als ik ernaar kijk besef ik: niemand leeft er nog van.'

Dat verenigingsleven is nu anders. Dat vindt hij niet alleen negatief: 'Kijk, ik ben ook een man om met de tijd mee te gaan. Ik begrijp wel dat de hoefsmid niet meer in de straat loopt. En dat de boerderijen, de mesthoop zal ik maar zeggen, er niet meer kunnen zijn. Dat begrijp ik wel. Maar langs de andere kant is het ook wel heel jammer, op dit moment zijn er zoveel verschillende meningen. Mensen leven zo langs elkaar af.'

Hij wenst voor Zesgehuchten dat de kerk blijft. Want dat was eigenlijk de kern van Zesgehuchten. Als het kerkgebouw weg is, dan is ook Zesgehuchten weg, vindt hij. Hij heeft er ook wel vertrouwen in. 'Want iedereen heeft toch iets hier gekregen, he?' Hij wijst naar zijn borst. 'Als we daar terug een beetje naar op zoek gaan, naar het gevoel. Dan kunnen we elkaar daar terug wat in vinden. Ik zeg niet dat dat allemaal goed was, dat zeg ik niet, maar het ging over het gevoel en de gemeenschap. Kijk, er zijn heel veel fouten gemaakt, natuurlijk. Wat geloof je, dat moet je zelf weten. Maar je hebt hier iets zitten en daar gaat het mij om.'

**“Wij zijn oorlogskinderen, hadden helemaal niks.
Toch waren we rijk, met zelfgemaakt speelgoed en
ideeën genoeg.”**

Luister het verhaal van Cees via de QR code

HET VERHAAL VAN HENK

In 1988 ontstond de Belangenvereniging Zesgehuchten.

Henk Bos had een huis in de wijk de Bronzenwei gekocht en de infrastructuur van de wijk was nog volop in beweging c.q. ontwikkeling. Genoenhuis en de Gijzenrooiseweg waren er nog niet en ook bij de inwoners van de Beekweide en oud-Zesgehuchten leefden tal van zaken die aandacht behoeften. Henk heeft toen samen met een aantal andere buurtgenoten een verenigingsstructuur opgezet en werd Algemeen voorzitter.

Potentiële bestuursleden gingen langs de deur met de vraag of mensen lid wilden worden van een buurt belangenorganisatie. Uiteindelijk werd een groot gedeelte van de wijk lid van de Belangenvereniging Zesgehuchten, voor het luttele bedrag van 5 gulden per jaar. 'Dat is overigens wel historisch,' merkt Henk op, 'want die 5 gulden zijn we ondanks de invoering van de euro altijd blijven houden. Aldus 2,26 euro Een bedrag wat we tot de dag van vandaag nog steeds hanteren. Ietjes meer mag natuurlijk ook maar dat is geheel vrijwillig.

Eén van de onderwerpen die eerst bij de kop werd gepakt was het afbouwen en het asfalteren van straten aangezien deze in sommige gevallen nog een zandpad waren, bewoners ondervonden hiervan veel woonellende. Henk verdiepte zich er in hoe woningen er formeel uit moesten zien en hierdoor kwam hij er achter dat een woning aan bepaalde voorwaarden moest voldoen. Een woning is pas een woning als er een dak en schoorsteen op zit Dat soort zaken stond indertijd beschreven in de zogenaamde Modelbouwverordening. Daar stond b.v. ook in dat in elk vertrek een kast moet staan. Een servieskast in de keuken en in elke slaapkamer een linnenkast. En wat bleek? In alle opgeleverde woningen in de Bronzenwei was door de aannemers bezuinigd op kasten. Ook bij sommigen later wijk Genoenhuis. Henk stelde met de Belangenvereniging de aannemers aansprakelijk. Bij de ene aannemer kreeg hij het meteen voor mekaar. Maar er waren er ook taaie bij waarbij je lang moest procederen. Het was het eerste grote succes van de Belangenvereniging. Hele straten werden lid van de Belangenvereniging.

Dat leidde tot allerlei andere acties. Bijvoorbeeld de wijk voorzien van woon-erven, speelvoorzieningen en gepast opbaar groen. Honden uitlaat- jeugd, en veiligheidsproblematiek had daarbij eveneens onze aandacht. Ook de dreigende annexatie met Eindhoven gaf de nodige hoofdbreken. Eveneens stelden de belangenvereniging zich ten doel om bij het eerste lustrum, een bedrag beschikbaar te krijgen om het historisch oud-gemeentewapen in Mak-kums porselein van Zesgehuchten te renoveren. Dit wapen beeldt de Zesge-huchten uit en was ernstig beschadigd in de oorlog. Dit is gelukt en je kunt het resultaat nog steeds bewonderen op de zijgevel van het oude gemeentehuis aan Papenvoort 1.

“In ’88 gingen we langs de deuren om leden te werven. Sindsdien zetten we ons in voor de burger-belangen. Lidgeld bleef 5 gulden, later 2,26 euro.”

Bij elk lustrum werd iets groots georganiseerd: zo werd bij het tienjarig be-staan d.m.v. groene bordjes de oude gemeentegrenzen van het in 1921 door Geldrop geannexeerde Zesgehuchten hersteld, en bij het volgende, vijftien-jarige lustrum, een kunstwerk genaamd 6G op de hoek van de Eindhovense weg en de Gijzenrooiseweg. Bij het vierde lustrum hebben wij de officiële Gemeentevlag vlag van Zesgehuchten teruggehaald en is er een volkslied gecomponeerd door de harmonie Euphonia genaamd: Six Flags. ‘Door dit soort dingen terug te brengen werd er ook het nodige cultureel- en historische besef bijgebracht aan de vele nieuwe inwoners van Zesgehuchten,’ zegt Henk trots. Daarnaast ontbrak het in zowel de Bronzenwei, alsmede later in de wijk Genoenhuis aan voldoende onderwijs mogelijkheden. Acties van ons hebben geleid tot het inrichten van een peuterspeelzaal en in Genoenhuis basis-school de Ganzenbloem. Ook verzorgden we eenmaal per week een radio uitzending via Mistral Radio. Een enerverende tijd! Soms botste het met de gemeente. ‘Je hebt B&W, gemeenteraadsleden en ambtenaren ieder met hun eigen belangen. De ene keer klikt dat wat meer dan de andere keer,’ verklaart Henk. Zo wilden op een gegeven moment mensen iets doen aan geluidshin-der in de wijk Genoenhuis. ‘De gemeente was de papieren kwijt van hoe die berekeningen ooit waren geweest, terwijl ze bij ons nog in het archief zaten. De gemeente, daar wisselen de samenstellingen nogal vaak. Wij bleven altijd hetzelfde. En we bouwden kennis op over nu al ruim 32 jaar.’

Op een bepaald moment liet de Belangenvereniging onderzoek doen naar salamanders die langs de spoorlijn kropen. De zogenaamde Alpenwatersa-lamander. Die kwamen zo weinig voor dat daar in beginsel niet gebouwd kon worden. ‘Toen hebben we een hele dialoog via de krant gehad, de wethouder en ik,’ vertelt Henk. ‘Er stond de volgende dag in de krant een citaat van de wethouder dat de “Belangenvereniging weer eens een kikker had gezien”.

Ik verzorgde de volgende kop, weer in de krant: "Wethouder ziet geen verschil tussen een kikker en een salamander". Nou ja, dat soort leuke dingen hadden we ook wel.' Ook bouwden we enige jaren carnavalswagens met gemeentelijk kritische thema's.

Henk werd ziek en kon moeilijk meer naar al die vergaderingen gaan. 'Dat was precies in de coronatijd en ook het verenigingswerk kwam een beetje stil te liggen. Ik heb nog efkes van uit huis gewerkt daarna stukje bij beetje terugtrekkende bewegingen gemaakt.' Ook overleden er in die tijd ook nog bestuursleden. Dus ja, tragiek alom. 'Dus ja, dan wordt het even..., 'Henk wordt stiller, 'dan moet het even terug, even terug en opnieuw ademen.' Juni 2023 werd er door de Belangenvereniging een barbecue georganiseerd, dit was mede het afscheidsfeestje van Henk. In zijn afscheidsspeech stelde hij dat het nog jaren had kunnen volhouden, maar op een gegeven moment moet je ook een keer zeggen we hebben veel bereikt en zet ik er na 32 jaar een punt achter.' Het is aan de opvolgers hoe zij de vereniging verder gestalte geven.

Wel wil ik nog buiten mededinging meedenken om de verenigingsstructuur vast te verankeren in een gemeentelijk voorschrift of richtlijn inzake buurtparticipatie. Dit uitgaande van de ervaring van de door ons opgedane ervaring. Of het daar van komt de tijd zal het leren!

Luister het verhaal van Henk via de QR code

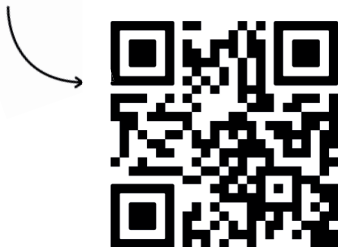
HET VERHAAL VAN MEVROUW BREKELMANS

Mevrouw Brekelmans is op Zesgehuchten geboren, in 1934. Van de kerk naar het viaduct, woonden allemaal grote gezinnen. Het liep er vol met kinderen. Ooit telden ze de kinderen van Zesgehuchten en als ze het zich goed herinnert, waren het er in die tijd 108. Tegenover hen was er niets anders dan weilanden en bossen. Als jonge vrouw werkte ze bij de Rabobank, toen nog de Boerenleenbank. Iedere dag fietste ze naar Eindhoven. Op het einde van het jaar moest ze vaak overwerken, soms wel tot elf uur 's avonds. Eerst moest ze dan naar huis fietsen over een donkere Eindhovenseweg, maar later kreeg ze verkering en werd ze opgehaald. De vader van haar verkering was een van de eerste burgers met een auto. Ze heeft een krantenknipsel bewaard waarop hij zijn auto 'het ding wat nooit muug wordt' noemt. Als zijn vader zijn auto zelf nodig had, kwam haar verkering met zijn vrachtwagen. Dan stonden ze van het kantoor, allemaal vrouwen, te kijken hoe die fiets achterop de vrachtwagen werd getild. Ze moesten allemaal lachen. Mevrouw Brekelmans moest er zelf ook om lachen. Bij de Rabobank werkte ze totdat ze ging trouwen. Want als je in die tijd als vrouw ging trouwen, mocht je niet blijven werken. Ze leerde haar man kennen bij de Zonnekanters, een groep die deed aan zang en toneel. Ze traden veel op in de buurt. Haar man zong niet, maar zorgde voor het materiaal en het transport. Want dat was uiteindelijk wat hij deed: hij was altijd bezig met transport. Brekelmans transport is dan ook een begrip in Zesgehuchten. En zo kwam het dat hij de zangers voerde van de ene plek naar de andere. Als mevrouw Brekelmans instapte zei hij dat ze naast hem mocht komen zitten. Degene die naast hem zat, die stapte dan op en ging ergens anders zitten. 'Daar ben ik heel blij om,' lacht mevrouw Brekelmans, 'hij was een geweldige man.' Ze kregen vier kinderen. Thuis werd er veel gezongen, vooral tijdens het afwassen. Eén moest dan afwassen en één afdrogen. Meteen stond iedereen in de keuken mee te doen. Het was altijd zingen, zingen, zingen.

“Van de kerk tot de viaduct woonden alleen maar grote gezinnen: op dat kleine stuk 108 kinderen. Niemand vertrok. Het was ons kent ons.”

Luister het verhaal van mevrouw Brekelmans via de QR code

HET VERHAAL VAN SCHOOLKINDEREN

Edward

Hammie was een hamster, een gewoon goudhamster. Hij had witte stippen, zwarte oogjes. Edward en zijn gezin hadden meivakantie, namen hun kat en hamster Hammie mee op reis. Toen ze terugkwamen, had Hammie zijn rug gebroken. Bij de dierenarts werd er een verband op gedaan. Een paar dagen later overleed Hammie. Hij was twee jaar oud. Toen Edward en zijn gezin hun hamster Hammie verloren, hadden ze veel verdriet. In het bos vonden ze een dikke boom met best veel bladeren. Hij zag er goed genoeg uit om Hammie te beschermen, daarom hebben ze hem onder de boom begraven. Volgens Edward beschermt die boom Hammie nog steeds. Telkens als ze door het bos lopen, wil Edward langs de boom lopen. Samen bidden ze dan op die plek. Zo nu en dan moet hij nog om Hammie huilen.

Tycho

Af en toe deden de kinderen uit de buurt aan belletje lellen. Op een gegeven moment was er een man die achter hen aan ging rennen en daarna camera's plaatste. Eén keer deed Tycho mee, maar dat was nog voordat ie allemaal camera's had gehangen. Daarna was het voor hem wel duidelijk dat deze man er niet van gediend was. 'Deze man,,' zegt Tycho, 'denkt dat we het alleen doen bij hem, maar we doen het bij iedereen.' Sommige kinderen vinden door het rennen het belletje lellen bij deze man juist spannender en leuker. Tycho hoorde dat de man nu bij een belletje-lel-bond zit. Hij weet niet precies wat dat is, maar hij vermoedt dat er mensen in zitten die ook last hebben van belletje lellen.

Alexander

Altijd is er een goede sfeer in de wijk, vindt Alexander. Als er bijvoorbeeld een paar oudere jongens zijn die iemand plagen, dan wordt er door andere kinderen of volwassenen ingegrepen. Er wordt goed samengewerkt.

Zo was hij ooit bij de Beekweide, een jaar geleden, en kwamen er jongens die stoer kwamen doen en hen wilden plagen. Een paar kinderen uit de klas kwamen voor hen op. Zelf komt hij ook voor anderen op. Hier voelt hij zich veilig, omdat hij weet: iemand gaat mij helpen.

Emir, Sophie en Lynn

Er zijn leuke dingen en niet leuke-dingen, volgens Emir en Lynn. De niet-leuke dingen: er zijn hangjongeren die kinderen weggagen en slopen. Sophie bevestigt dat: 'En daar word ik heel bang van en dan durf ik niet meer op de Beekweide te lopen.' Soms worden ze door ouders weggejaagd, meestal blijven ze ook niet heel lang. Als de hangjongeren komen, dan blijven ze een beetje van hen weg. Op een keer kwam de handhaving, sindsdien zijn ze weg, vertelt Lynn. De leuke dingen dan: Er is veel natuur, bij de Beekweide is een pad waarop je kan wandelen, er is een voetbalveldje. Vrienden klimmen in bomen, schommelen, gaan van de glijbaan, basketten en voetballen. Als het in de winter sneeuwt, kan je van de heuvel af glijden. 'Er zijn veel verstopplekjes,' zegt Sophie. Lynn beaamt dat: 'Het is echt een kinderplek.'

Jasmijn en Liv

Jasmijn en Liv vertellen over die keer dat enkele jongeren op school, na schooltijd, een gasfles hadden laten ontploffen. De school stond in brand. Uit één lokaal waren de ramen eruit gebarsten. In de tijd daarna, konden de kinderen uit die klas daar niet meer zitten. Er zaten houten platen tegen de ramen. Liv herinnert zich nog dat juffrouw Lieke tijdens de brand heel snel naar de school gerend kwam, omdat zij in de straat van de school woont. Iedereen was er: politie, brandweer. Gelukkig was er niemand gewond. 'Het is wel een raar gevoel dat er iemand is die hier 's nachts komt. Iets kapotmaakt zonder reden,' zegt Jasmijn. 'Waarom zou je zoiets doen?'

Maren

Maren schreef zelf een gedicht over Zesgehuchten: Hier in Zesgehuchten ben je nooit alleen Gekke avonturen, die hebben we er niet een Of twee, maar heel erg veel Deze gezellige buurt, dat is wat ik wil Lees maar alle verhalen Dan zul je niet van het pad afdwalen Hier in deze buurt is waar ik leven wil Is waar het leven lang duurt.

“Deze buurt is waar het leven lang duurt. Belletje lellen, voetbal, verstoppertje. Hier voel ik me veilig, omdat ik weet: er is altijd iemand die kan helpen.”

Luister het verhaal van de schoolkinderen via de QR code

HET VERHAAL VAN ARNOUD, TOON EN TWAN

Arnoud, Toon en Twan kennen elkaar van vroeger, toen ze als jongens in Zesgehuchten woonden. Ondertussen zijn ze allemaal vader van jonge kinderen en wonen ze in dezelfde straat. Een straat dichtbij 'Het Veld'. Bij Twan aan de keukentafel blikken ze terug op hun jeugd in Zesgehuchten. Twan herinnert zich dat er in Zesgehuchten een schoenenwinkel, een bakker, een slager, een kapper en een postkantoor zat. 'Het was echt een dorp,' benoemt hij. 'Er was een supermarkt, Annie Sloots. En een sigarettenwinkeltje. En een snoepwinkeltje,' vult Arnoud aan. Nu is er één café – dat ook bijna dicht is, een kerk, een hippe kapper, een bakker, maar voor de rest is er niet veel. 'Het oude Zesgehuchten waarin ik opgegroeid ben, dat vind ik toch wel veranderd,' zegt Twan. Toon vult aan dat de weilanden in de winter dichtvroren en dat ze daarop schaatsten. 'Dat klinkt wel heel erg als mijn vader die over zijn jeugd praat,' lacht hij. Hij herinnert zich dat ze een keer door de milieupolitie, die fietsten toen nog rond, aangesproken werden omdat ze iets aan het vangen waren uit het ven. Ze moesten de kikkers of vissen – hij weet niet meer wat het precies was – terugzetten, terwijl boven de kuil de bulldozers al klaar stonden om de boel dicht te gooien. Er staan nu hele nieuwe wijken op.

'Vroeger,' merkt Twan op en hij moet lachen omdat ze dat woord zo vaak uitspreken die avond, 'vroeger dacht je dat het centrum ver weg was en nu fiets je er in drie minuten naartoe.' Zo kende hij vroeger de kinderen van de overkant van het veld niet. Dat leek zó ver. Als kind woonde hij op het veld, zegt hij. Slapen deed hij in zijn huis en wonen deed hij op het veld. Of het nu regende, stormde of sneeuwde, als hij thuiskwam ging hij zijn voetbal halen, dronk melk, at een boterham en ging naar het veld. 'Dan belde ik eerst bij Sam aan en als die niet thuis was, fietste ik door naar Tom, als die niet thuis was fietste ik door naar Peter. En als er niemand thuis was, dan fietste ik naar het veld, begon daar te voetballen. Op een gegeven moment was je daar met twintig à dertig man.'

Later hingen ze er ook altijd rond. In het donker werd het veld een hangplek voor jongeren. Zo is het nu nog steeds, maar daar hebben ze geen last van, zegt Arnoud. Zelf hingen ze er ook op die leeftijd rond, dan kijk je er anders naar. 'Wij hebben vaak de politie op ons dak gehad,' vertelt Twan.

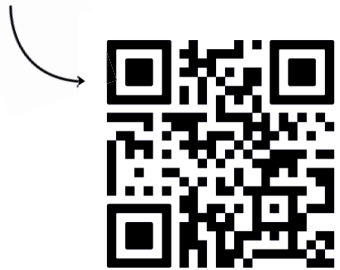
‘Dat kwam gewoon omdat het er angstaanjagend uitzag, een grote groep van ongeveer twintig man, met allemaal brommers. We deden niks. We rookten een sigaretje, stonden een biertje te drinken misschien. We scholden geen mensen uit of we waren niet agressief, helemaal niet.’

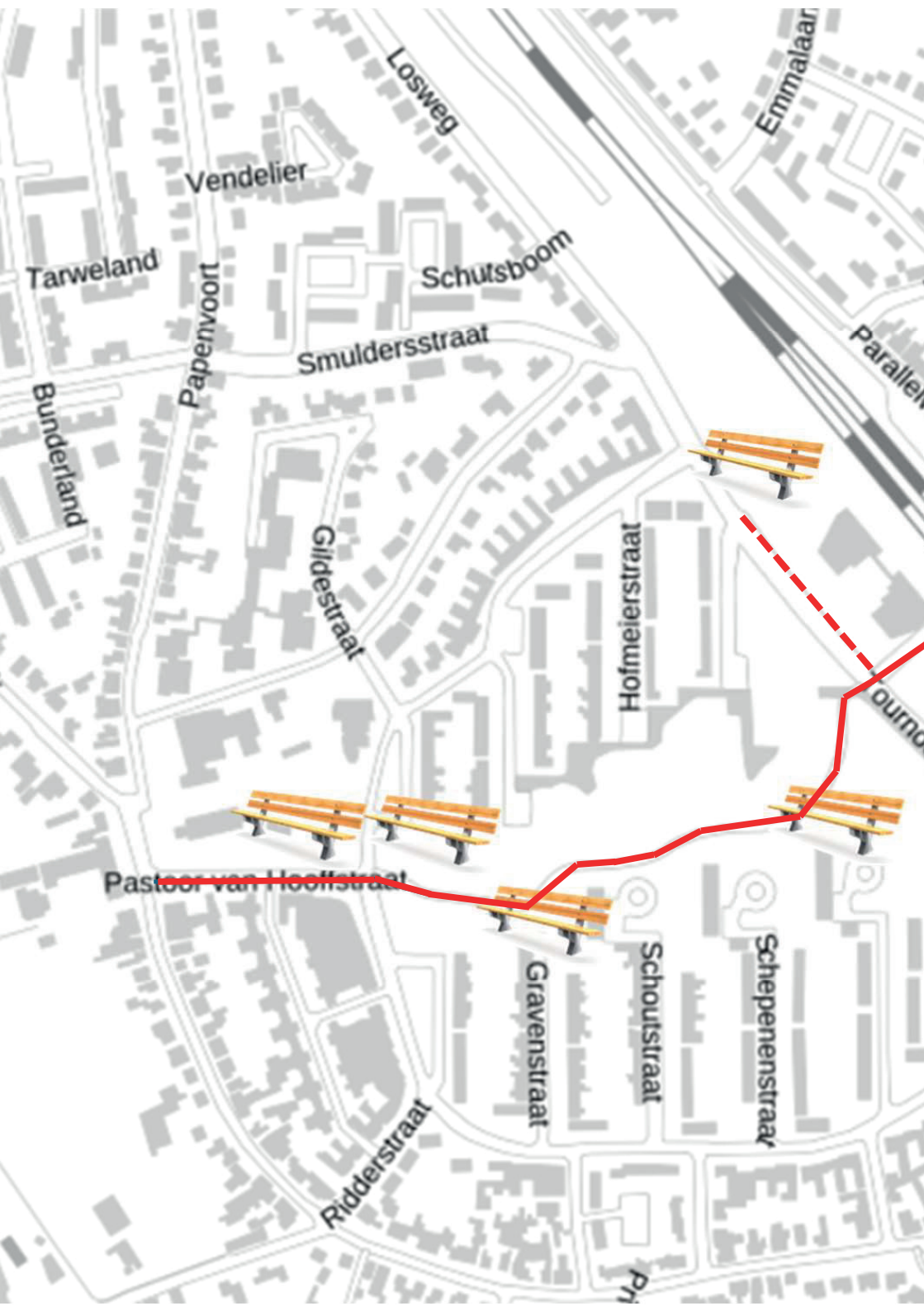
‘Ook weer op dat veld,’ vult Arnoud aan. ‘Alles op dat veld.’ Toon vertelt dat als hij nu over het veld loopt, hij zich de boompjes herinnert die nu reusachtig zijn. ‘Dat is wel confronterend,’ aldus Toon, ‘want dan weet je dat het echt lang geleden is dat wij daar speelden. Kijk, een woning kan veranderen van de ene dag op de andere, een boom die veertig meter gegroeid is: dan weet je gewoon, dat heeft lang geduurd.’

Nu ze ouder zijn, vangen elkaars kinderen op, op zomerdagen staan de voordeuren open en staan ze met z’n allen op straat. ‘We hadden eens een straatfeest dat twee dagen heeft geduurd,’ lacht Twan. In verenigingen zitten ze niet, zoals hun ouders. Dat wordt in deze generatie minder gedaan. Twan: ‘Je werkt vijf dagen in een week en dan kom je thuis en dan moet je zelf een beetje sporten, je kinderen moeten een beetje sporten. Dan is je weekend wel aardig voorbij. Ik zou niet weten hoe ik aan vrijwilligerswerk of aan verenigingsleven zou kunnen doen.’ De generatie van Twan, Toon en Arnoud komt meer organisch samen: tijdens verjaardagen, buurtfeesten, wedstrijden van PSV. Het is niet dat ze niet meer samenkomen, als gemeenschap of als buurt, het is gewoon anders.

“Wij sliepen thuis en woonden op het Veld. De boompjes van toen zijn nu reusachtig. Dan weet je: dat is lang geleden.”

Luister het verhaal van Arnoud, Toon en Twan via de QR code

MOGELIJK GEMAAKT DOOR:

WOONinc.

**WIJ HOPEN DAT U HEEFT GENOTEN VAN DE
VERHALEN.**

Hartelijk dank aan Corinne Heyrman, verhalenschrijfster en
Lars van Limburg, podcastmaker.

Wilt u een andere bankjesroute wandelen dan kunt u de app
Alle bankjes via Google Play store downloaden.

